

ROYAUMEN AIKAKIRJAT 3

KUUNKEHÄ

MAGDALENA HAI

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

© 2026 Magdalena Hai ja Kustannusosakeyhtiö Otava
Kuvitus © Nina von Rüdiger

Taiteen edistämiskeskus (TAIKE) on tukenut tämän teoksen kirjoittamista.

S. 415 sitaattit Shakespearen näytelmistä *Hamlet*, *Kesäyön unelma*, *Troilus ja Cressida* ja *Kuningas Richard Toinen*, suom. Paavo Cajander

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49448-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*People shouldn't call for demons unless they
really mean what they say.*

C. S. LEWIS

OSA 1

1

Asteroidi oli muodoltaan litteä ja pitkänomainen. Sen tasaisesta pinnasta työntyi esiin vain kaksi korkeampaa muotoa: nahka-seinäinen jurtta ja pitkänomainen kumpu sen takana, aivan kauimmaisella reunalla. Ejderin portin kelmeänvihreä valo liukui hyisenä kaiken yli. Varjot sen jäljessä olivat syvänmustia.

Lähdettyään Royaumesta Kaaos-Sucre oli suunnannut kohti asteroidia. Matka oli ollut pitkä, ja taivasportista ulos tihkuva demonienergia oli tehnyt avaruudesta petollisen tavoilla, joita olisi ollut vaikea jälkeensä kuvaila tai edes kunnolla käsittää. Näin lähellä demonisen energian tuulet olivat metafyyssisen tason hiekkapuhallusta. Ne tuntuivat repivän nytkin Sucren sielun irti ruumiista.

Sucre painautui vasten rakastettunsa niskaa. He olivat tulleet Kaaoksen maailman kynnykselle, täällä päivät lohikäärmeiden säännöt. Sucre ei enää ihmetellyt, etteivät Royaumesta asteroidille lähetetyt tiedustelijat olleet palanneet. Ilman Kaaosta avaruuden petollisuus olisi saattanut nujertaa hänetkin.

Kohdassa, jossa taivasportin vihreä valo törmäsi asteroidia ympäröivään loitsukenttään, se vääristyi tuskin havaittavasti. Auben muinoin langettama loitsu oli vanginnut sisäänsä karko-

tetun noidan, mutta luonut taivaankappaleelle myös ilmakehän suojaamaan tätä elämälle vihamielisessä tyhjyydessä.

Tuhat vuotta aiemmin kolme de la Coeurin sisarta oli tuomittu vankeuteen petoksestaan noitia kohtaan. He olivat olleet sukunsa onnekkaita. Muut Valkea noita Aube oli määrännyt Oubliantin ikuisen vankeuteen tai murhattaviksi. Sucre, nuorin sisarista, oli singottu pimeiden alueiden rajoille yhdessä Kaaoksen kanssa, vartioimaan Royaumen syönyttä lohikäärmettä kolmeksituhanneksi vuodeksi, tai kunnes jompikumpi kuningattarista armahtaisi hänet. Vanilla, keskimäinen de la Coeur, oli vangittu auringonvarastaja Soleilin taloon Royaumen henkien metsässä. Vanhin ja voimakkain heistä, Shokola, oli lähetetty tänne, sodassa sortuneen demoniportin raunioille.

Sisaruksilta oli riistetty se, mitä de la Coeurit arvostivat yli kaiken: veren yhteys, verisisaret, perhe. Erotettuina toisistaan he olivat olleet elossa, mutta yksin. Vasta äskettäin Sucre oli saanut mahdollisuuden löytää tuon sukuyhteyden uudelleen.

Hän saisi Shokolan takaisin.

Sucre tunsu Kaaoksen kuonon koskettavan loitsua. Sieluliitto oli tehnyt heidän tuntemuksistaan ja ajatuksistaan yhtä.

Loitsu tuntuu hauraalta, Kaaos kuiskasi Sucren mieleen, niin kuin sen läpi olisi jo kerran kuljettu.

Myös Sucre vaistosi saman: hänen sisarensa Shokolan vanginnut loitsu oli vahingoittunut.

Auben loitsu oli alkujaan ollut tarpeeksi vahva pitämään asteroidin vankina mahtinsa täydessä tunnossa olevan soturinoidan. Sen olisi pitänyt kestää koko heidän tuomionsa ajan, kolmetuhatta vuotta. Mutta loitsu oli kuin hapertuvaa kumia. Kaaos-Sucre läpäisi sen helposti.

Jos loitsu on näin heikko... Kaaos kuiskasi.

Sucre nyökkäsi. Hän liukui alas Kaaoksen niskasta. Jalkojen tömähdyks nostatti esiin hienoisen, harmaan tomupilven. Asteroidin

kallistuessa teräväraja-aiset varjot kurottivat sormiaan heitä kohti.

"Shokola!" Sucre huusi vanhimman sisarensa nimeä.

Hän ei saanut vastausta.

Sucre käveli lähemmäs jurttaa, joka kyyhötti aution asteroidin keskellä kuin kuoreensa vetäytynyt kilpikonna. Oli mahdollista sanoa, millainen asteroidi oli ollut tuhat vuotta sitten, kun Shokola oli tuomittu avaruuden kylmään yksinäisyyteen. Mutta jossain vaiheessa sisar oli rakentanut suojakseen jurtan, siinä missä Sucre oli rakentanut kahvilan. Ehkä vanhin de la Coeur ei ollut katsonut ansainneensa enempää.

Jurtan katto oli pölyn peitossa.

Asteroidi oli autio. Sucre tiesi sen syvällä sisimmässään.

"Shokola on lähtenyt", Sucre sanoi ääneen, vaikka hänen ei olisi tarvinnut. Mutta vanhat tavat istuivat tiukassa. Sucresta tuntui paremmalta käyttää edelleen sanoja Kaaoksen kanssa. Kaaos myöntyi siihen, niin kuin rakastaja myöntyy rakastettunsa oikkuun, jota ei täysin ymmärrä mutta jota tahtoo kunnioittaa. He olivat yhtä, mutta erillisiä. Erilajisia. Sopeutuminen tiiviiseen sieluliittoon ei tapahtuisi kädenkäänteessä.

Kaikesta päätellen jo aikaa sitten. Lohikäärmeen ääni tuntui värinästä Sucren luissa.

Jurtan oven virkaa toimittava nahka hajosi Sucren kosketuksesta ja todisti Kaaoksen ajatuksen todeksi. Ilmaan nousi ohuen pölyn pilvi, joka pyyhkiytyi näkymättömän tuulen voimasta asteroidin reunalle ja sen yli.

Sucre astui sisään jurtan oviaukosta.

Asumus näytti sisältä vielä surullisemmalla kuin ulkoa. Ikku-naläpän alla seisoi paksujalkainen pöytä ja vuoteen virkaa toimitti kasa huoneen nurkkaan lojumaan jätettyjä nahkoja. Sucren oli vaikea uskoa, että hänen vanhin sisarensa todella oli viettänyt kaikki ne vuodet tällaisessa askeesissa. Kuinka hän ei ollut tullut hulluksi?

Ehkä hän tulikin.

Kaaoksen ajatus tunkeutui Sucren tajuntaan niin varkain, että ohimenevän hetken ajan hän luuli sitä omakseen. ”Kuinka niin?”

Kaaos pidätti ajatustaan, ennen kuin vastasi. *Katso kalusteita tarkemmin.*

Sucre kyykistyi ja otti yhden nahoista käteensä. Se tuntui sormiin paksulta ja kankealta. Huonosti kaavitussa pinnassa saattoi nähdä ihohuokosia ja paksujen harjasten juuria. Sucre laskee sen käsistään. Hän siirtyi pöydän luokse. Paksut jalat olivat litteät ja hieman kaarevat, niin kuin pöytä olisi ollut lankisäärinen, ja ne kaventuivat kärkeä kohti.

”Ne ovat kylkiluita”, Sucre henkäisi. ”Miksi ne ovat mustia?”

Demonien luut ovat mustia, Kaaos kuiskasi. Kaikki täällä on tehty demoneista. Demonien luista. Demonien nahasta.

Sucre nielaisi. Hän ymmärsi nyt, mitä näki: nahkaa, luuta, kynsiä, hampaita, sarvia.

Hän ei pystynyt jättämään jurttaa, vaan imi näkemäänsä ja muisteli hetkeä, jona heidät oli karkotettu Royaumesta. Se oli tapahtunut silmänräpäyksessä. He eivät olleet saaneet mukaansa mitään muuta kuin sen, mitä juuri silloin kantoivat yllään. Sucre oli ollut onnekas. Hän oli päätenyt asuttujen alueiden tienristeykseen. Vaikka Café Chaos oli oma erillinen mikrotodellisuutensa, se oli ollut alusta alkaen yhteydessä Maan todellisuuteen ja moniin muihin. Sucre oli rakentanut itselleen elämän Maassa. Hän ei ehkä aina ollut nauttinut olostaan Kaaoksen varrijana, mutta loppuaikoina heidän vankeudestaan oli tullut jotain enemmän. Sucre tunsi Kaaoksen hyrisevän hänen ajatukselleen.

Kuinka syylisyys rakastumisesta lohikäärmeeseen olikaan kiusannut häntä!

Avaruuden erämaahan lähetetyn Shokolan oli pitänyt pärjätä sillä, mitä tähtienväliset tuulet hänen luokseen toivat. Tässä

osassa avaruutta kulki ainoastaan demoneita.

Niissä näkyy väkivallan ja ruuanlaiton jälkiä.

Sucre puristi huulensa yhteen. ”Hän on syönyt niitä?”

Mitä muutakaan? Lohikäärme ei vaikuttanut paheksuvan lajittovereidensa kohtaloa.

”Jos Shokola on metsästänyt demoneita koko tämän ajan”, Sucre järkeili, ”Ejderin portin on täytynyt olla raollaan jo pitkään.”

Ehkä se ei koskaan mennytkään täysin kiinni?

”Mutta missä hän on nyt?”

Tule ulos, Kaaos kuiskasi uudestaan. Haluan näyttää sinulle jotakin.

Sucre löysi Kaaoksen kiertyneenä kerälle jurtan eteen. Lohikäärme ojensi yhtä pitkistä kynsistään ja osoitti asumuksen seinustaa. Jurtan alaosa avaruuden tuulilta suojaava kerros, jonka Sucre oli kuvitellut merilevästä tai ruohosta rakennetuksi, olikin harjaksia. Nippu nipun perään, samanlaisia kuin Kaaoksella.

Sucre vavahti. ”Henkien nimeen! Hän ei ole voinut –!”

Jokin vähäisemmistä käärmedemoneista, Kaaos pohti. Ei kaaos-lohikäärme. Ei minun kaltaiseni.

Sucre nyyhkäisi. Shokola oli elänyt tässä surullisessa jurtassa yksin, Ejderin portin tihkuessa demoneita. Hän oli surmannut niitä nukkuakseen niiden nahoissa ja rakentaakseen niiden hampaista itselleen huonekaluja. Ajatus oli musertava.

Kaaos liukui hänen vierelleen, tarjosi läheisyyttään hänelle tueksi. Sucre veti terävästi henkeä. ”Olen niin pahoillani.”

Mistä? Kaaoksen äänessä kuului ihmetys.

Sucre osoitti tuskastuneena mökkirähjää. ”Tuosta. Kaikesta. Minun omani on satuttanut sinun omiasi.”

Ehkä hänellä ei ollut vaihtoehtoja, Kaaos huomautti. Ehkä minun omani yritti syödä sinun omasi. Eikö sekin ole todennäköistä? Vai oletko jo unohtanut, mitä tein sinun maailmallesi?

Sucre kohautti olkiaan. Oikeassahan Kaaos oli. ”Tunnen silti vastuuta.”

Se onkin sinussa ihailtavaa. Kaaos hyrisi ja Sucre tunsu sen hyrinän sydänelässään. *Olet niin kunnollinen. Vartijani. Soturini.*

Sucre painoi päänsä lohikäärmeen olkaa vasten, työnsi kasvonsa sen harjasten metalliseen tuoksuun ja hengitti syvään. Miten paljon lohtua toikaan se, että heillä oli toisensa.

”Tuntuu hirveältä, että hän oli yksin kaikki ne vuodet.”

...yksin... vuodet. Sucre kuuli omassa äänessään Kaaoksen ajatuksen kaiun, ja tiesi, että he molemmat tarkoittivat sitä.

Kaukana heidän yläpuolellaan välähti. Kelmeää vihreää valoa oli hetken ajan enemmän. Tuskin havaittava tumma muoto sinkoutui esiin Ejderin portista ja katosi silmää nopeammin todellisuuksien väliin. Jälleen yksi demoni oli tullut tähän todellisuuteen, jatkaakseen matkaa ties mihin.

Haluan näyttää sinulle muutakin.

Kaaos kiersi pitkänomaisen kummun luokse jurtan takana. Lohikäärme raapaisi kummun kauimman pään auki.

Sucre käveli lähemmäs ja erotti kuopassa jotakin mustan-kiiltävää. ”Mikä se on?”

Kaaos siirtyi sivummalle, antoi Sucrelle tilaa kumartua lähemmäs. Hän erotti harmaata tomua vasten silmäkuopan, leukojen liitoksen, sirppimäisten hampaiden rivistön.

Sucre henkäisi. ”Kuollut lohikäärme. Onko... ovatko sen harjakset –”

Tämä oli kaaoslohikäärme.

Kaaos raapaisi kumpua uudestaan. Vahvat kynnet kuopivat asteroidilohkareita ja tomua luurangon ympäriltä. Kummun lohikäärmeen jäänteet olivat ehjät. Sitä ei ollut hajotettu rakennusaineiksi. Se vaikutti melkein pä asettuneen lepoon tomun alle. Kaaos luikersi kummun ympäri, tarkasteli mustia luita paljastaessaan niitä. Lipaisi niitä kielellään.

En aisti merkkejä väkivallasta.

"Mihin se sitten kuoli?"

Sairauteen? Tai vanhuuteen, Kaaoksen ääni värähteli miellyttävästi Sucren sisällä. Mutta luonnollisesti yhtä kaikki. Sucre... se on ollut täällä pitkään, jo kauan ennen kuolemaansa. Aistin sen läsnäolon maassa ja ilmassa.

Sucre kohotti kulmaansa. "Tarkoitatko...?"

Tämä lohikäärme on elänyt asteroidilla Shokolan kanssa.

Sucre kääntyi katsomaan demonitodellisuuden porttia. Siinä, missä Royaumea ympäröivät, avoimina pysyneet portit olivat kuin eksoottisia, monilehtisiä valon kukkia, täysin sulkeutuneet portit olivat muhkuraisia arpia. Mutta Ejderin portin arpikudos oli liikkeessä, Sucre näki sen nyt, kun he olivat näin lähellä. Se sykki ja hehkui kuin tulehtunut haava.

Kaikissa todellisuuksissa eli demoneita. Ne olivat levinneet laajalti koko multiversumiin ennen Ejderin portin romahdamista. Suurin osa niistä oli piendemoneita, sopeutuvaisia ja suhteellisen harmittomia. Kiusantekijöitä. Vaarallisimmat, suurimmat ja myrkyllisimmät demonit elivät edelleen visusti portin takana, ja tähän asti Kaaos oli yksi harvoista suurdemoneista, joiden tiedettiin tulleen – ja jääneen – portin tälle puolen.

Mutta kuka tiesi, millaisia demoneita portti oli viime aikoina suoltanut sisältään?

Ainakin yhden kaltaiseni, Kaaos hyrisi. Yhden maailman-syöjän.

Sucren ei tarvinnut muotoilla ääneen pelkoa, jonka Kaaoksen toteamus hänessä aiheutti. Kaaos oli tullut Royaumeen sen epätasapainon houkuttelemana ja ahminut kitaansa suuren osan noitien planeetasta, ennen kuin Minuit ja Aube olivat onnistuneet vangitsemaan sen. Jos portista oli alkanut tulla muita sen kaltaisia, kuinka moni maailma kokisi Royauksen kohtalon?

Kaikki muut asteroidin jäänteet ovat peräisin pienemmistä demo-

neista. On kiinnostavaa, että tämä ruumis, nämä jäänteet, ovat ainoat, jotka sisaresi hautasi.

"Shokola halusi kunnioittaa lohikäärmettä tämän kuoltua", Sucre arveli. "Millainen heidän suhteensa mahtoi olla? Oliko lohikäärme hänen suojelijansa? Ystävänsä?"

Kaaos kaapaisi kaivamansa asteroiditomon takaisin luiden peitoksi.

Sucre ojensi kätensä ja sively rakastettunsa kylkeä. Tuntui helpottavalta koskettaa Kaaoksen suomuja, joiden alla sykkivä sydän oli hänen sydämensä, ja jonka mustat luut olivat hänen luunsa.

On mahdollista, että pystyn jäljittämään hänet nyt, kun tiedän lohikäärmeestä, Kaaos kuiskasi. Lohikäärmeen jälki säilyy jonkin aikaa myös hänessä, niin kuin se on säilynyt tomussa.

Sucre pinnisti erottaakseen oman tietoisuutensa lohikäärmeestä ja kysyi: "Voisitko?"

Voin yrittää.

Sucre kiipesi jälleen Kaaoksen niskaan, aivan sarvikruunun taakse. Hän antoi lohikäärmeen harjasten kiertyä reisiinsä ja selkäänsä kuin mukavan, karheen viltin. Hänen oma matkatakansa syntyi vanhasta tottumuksesta, sen suoja oli hänelle kuin toinen iho.

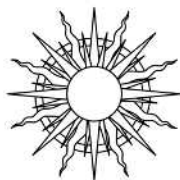
"Mennään sitten."

He läpäisivät uudestaan kuolevan loitsun.

Mutta mikä loitsun oli murtanut? Ja missä Shokola oli nyt?

Sucre katsoi taakseen.

Asteroidi oli pelkkä murunen avaruudessa. Demonien luista ja nahasta rakennettu jurtta ja käärmemäisenä kiemurteleva hautakumpu eivät olleet kummoinen muistomerkki hänen sisarensa vankeudelle, saati vaikuttavalle pedolle, joka asteroidilla kuollut lohikäärme oli kerran ollut. Kun Royaumen mahdilla rakennettu loitsu lopulta murtuisi kokonaan, Ejderin kylmä valo ja avaruuden tuulet pyyhkisivät sen kaiken olemattomiin.

2

Café Chaos oli hiljainen ja tyhjä. Yön viimeiset kulkijat olivat lähteneet ja päivän ensimmäiset antoivat vielä odottaa tuloaan. Kestäisi aikansa, ennen kuin aurinko ehtisi nousta sisäpihaa ympäröivien rakennusten ylle ja ulottaa säteensä sisään kahvilasalin matalista, lähes maantasaisista ikkunoista.

Ciel seisoj tiskin takana ja yritti pidättää pakokauhua.

Kauhu tuntui puristuksena aivan rintalastan takana, kuin vaaniva eläin, joka vain odotti sopivaa hetkeä kaivautua vahvoilla kynsillään hänestä ulos.

Ciel tunsj tämän pedon. Hän tiesi, miten se tyynnytettiin. Hänellä oli siitä sadan vuoden kokemus. Hän painoi kämmenensä pöytään ja maadoitti itsensä kahvilaan. Hän hengitti ensin sisään, sitten ulos. Sormenpäät tutkivat ikivanhan, sileäksi kuluheen pinnan jokaisen syyn. Kahvilan epätodellinen olemus hengitti hänen kanssaan, ja vielä joitakin vuosikymmeniä sitten se olisi lisännyt hänen pelkoaan.

Kun Vanilla de la Coeurin veritaika oli irrottanut kahvilan Maan todellisuudesta, Ciel oli viettänyt sen sisällä sata vuotta yksin tietämättä mitään siitä, mitä ympäröivissä todellisuuk-sissa tapahtui. Kahvila oli noina yksinäisyyden vuosina tuntunut

aivan liian hauraalta. Sehän oli loppujen lopuksi tuskin muuta kuin toisen noidan mahdin kupla. Jos kahvila olisi sortunut ja usva syönyt Cielin, kukaan ei olisi edes tiennyt, mitä hänelle oli tapahtunut.

Hän oli suistunut epätoivoon kerta toisensa jälkeen.

Mutta Sucren mahti oli pitänyt. Kahvila ei ollut hajonnut Cielin ympäriltä silloinkaan, kun hän itse oli hajonnut. Kun hän oli raivoten halunnut tuhota kaiken. Kun hän oli pyytänyt esiäitiensä hengiltä kuolemaa tai rukoillut edes jonkinlaista vapahdusta. Oli vaatinut kaiken hänen päättäväisyytensä, ettei hän ollut jättänyt kahvilaa ja antanut usvan syödä itseään. Varsinkin sitten, kun hän oli tuntenut vain tyhjyyttä siellä, missä hän yleensä tunsii Lunen ja Karlon.

Hän oli ollut ensimmäistä kertaa elämässään täysin yksin, ja se oli musertanut hänet.

Ensimmäiset kasvat, jotka hän oli ikuisuudelta tuntuvan ajan jälkeen nähnyt, olivat kuuluneet kissademoni Loirille. Lunen ärtyisä familiaris oli vain eräänä päivänä ilmestynyt usvan keskeltä ja raivostuttavan omahyväisesti kertonut Lunen muuttaneen Maan historiaa. Ja että Cielin oli mahdollista siirtää kahvila takaisin samaan hetkeen, josta se oli kadonnut.

Maan asukkaista vaikuttaisi siltä, että hän ei ollut lähtenyt mihinkään.

Kaikki olisi kuten ennenkin. Paitsi ettei ollut. Miltä ikinä asiat näyttivätkin muulle maailmalle, Ciel oli elänyt viimeiset sata vuotta vankina yksin, näiden seinien sisällä. Ne vuodet olisi ollut helpompi kestää, jos hän olisi erilainen noita. Tai jos kahvilassa olisi sen irtoamisen hetkellä ollut muita. Edes joku. Kuinka Ciel olikaan toivonut sitä! Kuinka monta kertaa hän oli havahtunut unesta tunteeseen, että joku toinen nukkui hänen vierellään. Joku tärkeä. Joku rakas.

Ne hetket olivat olleet vaikeimpia kaikista: herätä lämpöiseen

ajatukseen toisesta olennosta ja saman tien huomata toiveensa turhiksi.

Cielin kädet vapisivat. Hän pakotti kämmenensä tiukemmin pöytää vasten ja ajatuksensa takaisin nykyhetkeen. Hän ei voinut antaa itsensä muistella aikaa usvassa. Ei, jos halusi pitää itsensä kasassa.

Yläkerrasta kuului kolahdus, sen jälkeen rahinaa. Hän ei ollut yksin.

Mikä jumalainen kesä heillä oli ollut! Lyceumin pysytellessä pitkiä aikoja poissa nykyhetkestä Ciel oli ollut vapaa kulkemaan ihmisten maailmassa, ja hän oli saanut tehdä sen Lune rinnallaan. Lune oli muuttanut heti kesän alussa Café Chaokseen, ja aina kun Lyceum katosi, he olivat sännänneet tutkimaan ympäristöään. Alkukesästä koulu oli jättänyt heidät vilkkaaseen miljoonakaupunkiin, jonka käsittämättömän korkeissa taloissa oli asuinkerrosten kokoisia aukkoja. Paikalliset kertoivat, että niitä kutsuttiin nimellä *longmen*, lohikäärmeen portti. Ciel oli ihastunut. Miten oudoilla tavoilla multiversumin maailmat ja olennot tihkuivatkaan ihmisten tietoisuuteen! Ja miten nopeasti ihmiset onnistuivat muuttamaan ne pelkiksi tarinoiksi, legendoiksi ja myyteiksi.

Tulisiko koskaan sitä päivää, jolloin ihmiskunnan olisi kohdattava todellisuus ympärillään sellaisena kuin se oli?

Ciel naurahti. Hän käsitteli vielä itsekkin sitä uutta tietoa, jonka Lune oli tuonut mukanaan toiselta aikajanalta ja joka mullisti heidän koko maailmankuvansa. Noitien ja ihmisten maailmat olivat osa paradoksia, jossa kumpikin maailma oli synnyttänyt toisen. Soleil oli tuonut tähän avaruuden kolkkaan auringon, joka mahdollisti elämän synnyn Maa-planeetalla ja lopulta myös ihmislajin kehityksen.

Mutta ihmisistä tulisi myös jonain päivänä suurilla sukupolvialuksilla avaruuden halki kulkeva laji, josta kehittyisivät noidat. Näin oli syntynyt kaksi mahdotonta maailmaa, joiden

kohtalot kietoutuivat toisiinsa. Häntäänsä syövä käärme. Ilman paimenen kaitseman olennon vakauttavaa vaikutusta paradoksi olisi jo aikaa sitten murtunut mahdottomuuteensa.

Ciel keskittyi hengittämään, keskittyi hyviin ajatuksiin. Kesään Lunen kanssa.

Noitien aika oli kulunut joutuiseaan ensin lohikäärmeporttien Shanghaissa, sen jälkeen Djougoussa, Kiirunassa, Rio de Janeirossa ja kahvilassa. Sillä silloin, kun Lune ja Ciel eivät kuljeksineet ulkomaailmassa, he makoilivat kylki kyljessä Cielin yläkertaan rakentaman loft-asunnon leveällä futonilla ja juttelivat niitä näitä läpi toisiaan seuraavien öiden, milloin kuumien ja pimeiden, milloin viileiden ja vaaleiden.

Loputtomia öitä yhdessä kehtosisaren, sielusisaren kanssa.

Kesän aikana Lyceum oli palannut muutamia kertoja, mutta vain siirtyäkseen maantieteellisesti. Pohjoiseen, etelään, aivan toiselle puolelle maapalloa. Aina siirryttyään noidat olivat tutki-neet ympäristöään ja seikkailleet lisää.

Mutta nyt kesä oli ohi ja Lunen oli palattava opintojensa pariin.

Lune oli lähdössä.

He olivat molemmat tunteneet muutoksen. Värinän, joka ennakoி sitä, että Lyceum oli palaamassa sieltä, minne ikinä se olikaan kadonnut. He tunsivat sen paluun aikeen kuin olisivat aistineet sinivalaan kohoavan hitaasti syvyyksistä kohti pintaa.

Puristus Cielin rinnassa oli valahtanut hänen käsivarsiinsa. Hän katsoi käsiään kummastuneena. Jonkinlainen sähkövaraus alkoi rakentua hänen olkavarsissaan ja liikkua kohti hänen ran-teitaan. Se pisteli ja kipinöi. Hänen suonissaan kimalteli valoa.

Ciel ehti epäillä ahdistavien muistojen ottaneen hänestä val-lan aivan uudella, ennakoimattomalla tavalla. Mutta tuntemus ei ollut epämiellyttävä, eikä muistuttanut yksinäisten vuosien pel-koa tai ahdistusta, vaan...

Tämä on mahtia!

Mahdin varaus paukahti hänestä varoittamatta ulos: ranteista kämmeniin, sormenpäihin ja kynsiin. Hänen silmissään sumeni ja hänet valtasi hetkeksi erikoinen irrallisuuden tunne, kuin hän ei olisi ollut aivan läsnä. Sitten hänen kätensä alla välähti neon-pinkki valo. Ciel älähti ja kohotti kämmenensä pöydästä juuri parahiksi nähdäkseen herkän, vaaleanpunaisen valosillan, joka venyi hänen sormenpäidensä ja pöytäpinnan välillä. Pitkältä tun-
tuvan ajan Ciel katseli sen kulkua sormista puuhun. Hänen kor-
vissaan humisi, niin kuin hän olisi sukeltanut liian nopeasti liian
syvälle. Hän horjahti ja puristi silmänsä kiinni. Yhtä nopeasti
kuin oli tullut, tunne uppoamisesta laukesi ja jätti hänet seiso-
maan tiskin ääreen hämmentyneenä ja pää pyörällä.

Ciel käänteli käsiään. Ne olivat ennallaan. Painon tuntu oli kadonnut niin ranteista ja kämmenistä kuin rintalastan alta. Siinä, missä hän oli painanut sormensa vasten pöytää, oli kymmenen usvan suikeroa, yksi kunkin hänen sormenpänsä kohdalla.

Ne alkoivat hiipua hitaasti näkyvistä.

Sormenjälkien keskiöön oli ilmestynyt marja. Se oli muodol-
taan pitkulainen ja siinä oli yhä kiinni kanta, joka oli yhdistänyt
sen pensaaseen. Ciel otti marjan kädelleen. Kahvilan hämärässä
se hehkui vienosti. Ciel haistoi sitä kummissaan. Haju oli tuttu,
hiukan kirpeä ja raskas.

Se oli aivan selvästi hehkumarja. Niitä kasvoi vain kotona
Royaumessa, mutta jotenkin hän oli loihtinut sellaisen kahvi-
laan. Mitään vaarallista tai huolestumisen arvoista tapahtuneessa
tuskin oli, Ciel vakuutteli itselleen. Vaikka purkaus oli uutta,
mahti oli ollut hänen omaansa.

Tuttua ja puhdasta.

Hän kuuli portaista kenkien kopinaa ja ähinää, kun Lune
kamppaili ahtaiden seinien puristuksessa täyteen pakatun putki-
kassin kanssa. Loiri tepsutteli Lunen edellä sametinpehmein
askelin ja pulleilla kollinkasvoillaan pysyvästi nyrpeä ilme.

"Tarvitsetko apua?" Ciel kysyi Lunelta.

Toinen noita rojautti putkikassin tiskin viereen lattialle ja suoristi vaatteensa. "En, kiitos."

"Kaikki valmista?" Ciel kysyi.

Lune nyökkäsi vakavana. "Tuota..." Lune vilkaisi Cieliä arastellen. "Tunsitko sinä äsken jotain outoa?"

Ciel vilkaisi tiskin pintaa. Siihen piirtyneet sormenjäljet olivat kadonneet täysin näkyvistä. Marja oli pyörähtänyt alas tiskiltä ja kierinyt kaapin alle. Se näytti yhä hehkuvan sisäistä valoa. "Niin kuin mitä?"

"Jonkinlaisen..." Lune vaikutti epävarmalta. "Sykähdyksen? Värähdyksen?"

Ciel nolistui. "Se taisin olla minä."

Hän kertoi Lunelle mahdin purkauksesta, mutta vakuutti, ettei tämän tarvinnut huolestua asiasta.

"Sehän oli vain minun omaa mahtiani!" Ciel sanoi ja tunsi toistavansa itseään. Kuulostivatko hänen sanansa itsepuolustukselta? Ciel irvisti hiukan. Hänellä oli paha tapa piilotella vaikeuksiaan Lunelta, ja aina kun hän oli tehnyt niin, kaikki oli mennyt näyttävästi pieleen. Mutta Ciel ei halunnut Lunen murehtivan hänen pärjäämistään. "Ei se ollut mitään."

Lune katsoi häntä tarkkaan. "Oletko varma?"

"Pff! Unohdetaan se", Ciel käski. "Kunpa voisin edes saattaa sinut kouluun!"

"Minusta on ikävää jättää sinut tänne", Lune hymyili surullisesti.

Loiri kurnahti kärsimättömästi ja mulkoili heitä tyypillisen tapaansa. "Taasko tätä?"

Ciel näytti sille kieltä. Kissademonista oli tullut entistäkin omahyväisempi sen jälkeen, kun se oli tullut hänen avukseen usvaan.

"Entä jos..." Ciel kuulosteli maailmaa kahvilan ulkopuolella.

”Lyceum ei ole vielä täällä, ja aivan porttikongin vieressä on jäätelökioski. Käydäänkö nopeasti jäätelöllä?”

Lune epäröi. ”Onko se viisasta? Entä jos Lyceum palaa, kun olet ulkona?”

Cielin valtasi villi piittaamattomuus. ”Kioski on aivan nurkan takana! Ehdin takaisin nopeammin kuin ehdit sanoa *allons-y!*”

”*Allons-y* sitten”, Lune myöntyi.

Cielin oli aina ollut tavattoman helppo suostutella sisarensa hullutuksiin. ”Mennään!”

3

Ciel valitsi jäätelönsä mauksi pistaasin, Lune hunajamelonin ja mansikan. Kioskin pitäjä ihastui niin Lunen lumivalkeiden ripsien reunustamiin silmiin, että antoi heille pyytämättä tuplannokset. Päivä oli kaunis ja vuodenaikaan nähden tavattoman lämmin. Lyhyt kadunpätkä, jonka varrella Café Chaokseen johdava porttikongi sijaitsi, vaikutti pikkukaupunkimaisemmalta kuin pitkään aikaan. Katu ristes toisen, vilkkaamman kanssa, jolla näytti olevan vaatekauppoja ja kahviloita. Autoja oli liikkeellä vain muutamia ja ihmiset käyttivät katutilaa kuin niitä ei olisi lainkaan.

”Haistan meren”, Ciel sanoi.

”*Cléville-sur-mer*”, Lune luki seinästä, johon oli liimattu mainosjulisteita ja kaupungin tiedonantoja. ”Sehän on melkein muinaisroyaumea!”

”Vaikuttaa aika tuppukylältä”, Ciel nuolaisi huuliaan. Sitten hän osoitti jäätelökädellään yhtä mainosta. ”Kaupunkiin on sentään tulossa sirkus.”

Julisteen värit olivat haalistuneet ja se repsotti jo kulmista, vaikka sirkuksen ensimmäiset näytöspäivät olivat vasta tulossa. Sen kuvituksena oli akrobaatteja, klovneja ja puujalkakävelijöitä, jotka olivat pukeutuneet vanhanaikaisiin vaatteisiin.

”Se ei näytä erityisen houkuttelevalta”, Lune pohti. ”Enemmänkin karmivalta.”

Ciel naurahti. ”Eivätkö sirkukset ole aina sellaisia?”

Lune värähti. ”Äh, en tiedä. Siinä on vain jotain luotaan-työntävää.”

Loiri kohottautui kahdelle jalalle vasten seinää, nuuhkaisi julistetta ja aivasti. Kun se laskeutui jälleen neljälle jalalle, se näytti jos mahdollista entistäkin nyrpeämmältä.

”Friikkejä”, se murahti.

Ciel tunsu Lyceumin lähestyvän. Hänen aikansa oli käymässä vähiin. Sinivalas oli nousemassa pintaan. Aavistus sai herkkulisen pistaasijäätelön maistumaan tomulta hänen kielellään. Hänen pitäisi palata kahvilan suojiin.

Lunekin tunsu saman. ”Ehkä sinun pitäisi –”

Mutta Ciel ei kuullut, sillä samalla hetkellä hän näki poikkikadulla Annan.

Anna oli Garage Punkin tatuoitu MC. He olivat olleet ystäviä edellisenä talvena, juuri ennen kuin Ciel oli joutunut sadaksi vuodeksi usvaan. He olivat melkein olleet enemmänkin. Ciel muisti heidän suudelleen erään meluisan illan päätteeksi. Hän muisti Annan kehon omaansa vasten, pakkasen nipistykseen ja veren kuumen kohinan suonissaan.

Yksi vaivainen suudelma, ennen kuin Ciel oli menettänyt järjensä ja selittänyt Annalle, ettei voisi koskaan seurustella tämän kanssa, koska ihmiset olivat niin lyhytikäisiä. Hamstereita verrattuna noitiin. Miten olisi edes mahdollista verrata heidän lajiensa elämiä toisiinsa? Noidat elivät tuhansia vuosia, ihmiset hyvällä onnella sata. Noidilla oli voimia, joita ihmismieli ei kyennyt edes käsittämään. Ihmiset eivät vielä edes tajunneet elävänsä lajirikkaassa multiversumissa. Henkien nimeen, he kuvittelivat yhä olevansa yksin!

Cielille se oli ollut yritys olla kerrankin järkevä ja vastuullinen.

Valitettavasti Anna ei ollut nähnyt asiaa samalla tavalla.

Hamsterivertauksen jälkeen ei ollut enää puhetta ystävydestä, saati mistään muustakaan. Anna oli haukkunut hänet lajistiksi ja toivottanut hänet helvettiin.

Ciel olisi voinut korjata heidän välinsä myöhemmin, palatuaan usvasta. Vaikka hän oli poissa sata vuotta, tässä ajassa Anna oli vasta vihastunut hänen puheisiinsa. Ciel olisi voinut etsiä tytön käsiinsä ja pyytää anteeksi. Mutta siinä vaiheessa koko jupakasta tuntui Cielistä itsestään kuluneen aivan liian kauan. Väliin oli kertynyt liikaa painolastia ja liikaa ajallista etäisyyttä. Hänestä oli tuntunut helpommalta olla kohtaamatta Annaa.

Eikä Annakaan ollut osoittanut minkäänlaista halua nähdä häntä.

Joten Ciel oli vain... unohtanut tytön, tai ainakin yrittänyt. Noitat olivat hyviä unohtamaan. Kuka Anna?

Ihmistyttö oli juuri niin kaunis kuin Ciel muisti. Hänellä oli yllään kevyt kesämekko ja jalassa raskaat maiharit. Tukka oli sotkuinen ja kirkkaan vihreä. Runsaat, värikkäät tatuoinnit tytön käsissä ja kaulalla saivat paikalliset katsomaan pitkään hänen peräänsä. Anna näytti aivan liian hyvältä ihmiseksi, jonka Ciel vannoni ohittaneensa ja unohtaneensa.

Vasta silloin Ciel huomasi, että Anna ei ollut liikkeellä yksin. Hänen vierellään käveli pitkänhuiskea tyttö nilkkureissa ja lyhyessä hameessa, päällään musta t-paita. Tyttö otti Annaa kädestä, ja Anna kääntyi hymyilemään tälle hurmaavasti.

Cielin sydän jyskytti niin, että hän kuuli sen korvissaan. Oli vaikea edes hengittää.

Lune sanoi jotakin hänen vieressään. Ciel ei aivan kuullut, mitä se oli.

Ciel ynähti tuskissaan. "On kulunut liikaa aikaa. Se... se tuntui oudolta."

Lune katsoi häntä oudosti. "Ciel! Mitä sinä sekoilet? Etkö tunne sitä?"

Ciel tajusi korviensa jymyn läpi, että Lune oli pudottanut jää-

telön kädestään ja ravisteli häntä harteista. Kun Anna katosi nurkan taakse, Ciel ymmärsi miksi. Valtavan olennon maailmankokoinen paino jyristi häntä kohti kuin lumivyöry. Olento kurkotti itseään koko ajan lähemmäs. Ja olennon mukana tulisi Rehtori. Paimen, jolle Ciel oli kuolettavan allerginen.

"Sinun täytyy palata kahvilaan!" Lune huusi.

Cielin mieli puuroutui. Hän pystyi hädin tuskin muodostamaan ajatuksia.

Lune teki sen hänen puolestaan. *Sinä et voi olla paimenen kanssa samassa maailmassa!* sisar huusi hänen mieleensä kasvot lähellä hänen kasvojaan. Tai ehkä hän ajatteli sen itse.

Et nyt, kun olet löytänyt laulusi.

Et nyt, kun olet suurnoita.

Ciel tuskin tajusi Lunen tuuppivan ja raahaavan häntä porttikongin viileään varjoon ja sen jälkeen sisäpihalle. Lune avasi kahvilan vihreän, tarrojen ja graffitien peittämän oven.

"Mene sisään!" Lune käski kumun läpi. Ciel totteli.

"Minulla on paha olo..." Ciel sanoi juuri ennen kun Lune tyrkäsi häntä selkään. Ciel tuiskahti kahvilan portaat alas ja lankesi kasvoilleen vasten viileää kivilattiaa. Hänen päänsä tuntui niin painavalta, että hän pystyi hädin tuskin nostamaan sitä. Kahvilan ovi paukahti kiinni hänen takanaan. Lunen askeleet kopsahtelivat hänen vierelleen. Loirin turkki pyyhkäisi jalkoja. Sydämen jyske Cielin korvissa alkoi tasaantua, keuhkojen pakotus laantui. Pahoinvointi taannehti kuin väistyvä vuorovesi.

"Unohdin..." Ciel voihkaisi, "...millaista se on."

Ciel oli kärsinyt allergiasta koko heidän Maassa olonsa ajan, mutta oli pystynyt jopa käymään jonkin aikaa koulua Lyceumin luottolääkäri Agnetan kehittämän lääkkeen ansiosta. Allerginen reaktio paimeneen oli kuitenkin sitä rajumpi, mitä suurempaa oli noidan mahti. Ja Cielin mahti oli voimistunut tasaisesti siitä lähtien, kun hän oli saanut laulunsa.